



IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 83 - Afgiftekantoor: Brussel V - juni 2013 - info@idefisc.be

Editoriaal

Het echte vraagstuk van de spaarboekjes

Niemand twijfelde er echt aan: het Europees Hof van Justitie heeft het Belgische systeem van vrijstelling van interesten op de spaarboekjes veroordeeld.

Dit systeem is inderdaad duidelijk discriminerend aangezien enkel de stortingen van Belgische inwoners in Belgische banken of Belgische filialen van buitenlandse banken van deze vrijstelling van voorheffing en belasting genieten.

We horen de commentaren van de overheden al die aankondigen dat we ons zullen moeten richten naar ofwel een afschaffing van elke vrijstelling, ofwel naar een uitbreiding van deze vrijstelling naar alle banken van de Europese Unie.

Door het verdwijnen van deze belangrijke fiscale niche die de spaarboekjes vormen, zou de eerste formule een nieuwe verhoging van de belasting op de inkomsten uit kapitaal met zich meebrengen.

De tweede lijkt weinig waarschijnlijk, omdat de fiscus de toepassing van de maatregel in de 27 landen van de Unie moeilijk zal kunnen controleren.

Er bestaat nochtans een derde formule die veel juister is en die terzeldertijd toelaat om een einde te maken aan de extreem frequente fraude die erin bestaat om voor één en dezelfde persoon, meerdere spaarboekjes te openen in verschillende Belgische banken.

Het zou simpelweg gaan om de roerende inkomsten uit alle beleggingen vrij te stellen voor 1.880.

Diegene die zou willen genieten van deze vrijstelling zou de beleggingen gewoon moeten vermelden in zijn fiscale aangifte en de voorheffing zou hem terugbetaald worden. Dit zou alle types van beleggingen op hetzelfde niveau zetten, door te stoppen met systematisch het sparen op de bank zonder risico te bevoordelen tegenover aandelen, obligaties en zelfs... staatsleningen!

Men moet zich ervan bewust zijn dat het huidige systeem, dat voor puur demografische redenen alle partijen verdedigt, op geen enkele wijze een voordeel voor de spaarders inhoudt; het gaat daarentegen om een echte toelage aan de banken. De vrijstelling op spaarboekjes laat de banken

toe om gigantische geldbedragen op te halen door interestvoeten aan te bieden die belachelijk zijn en veel lager liggen dan de inflatie: de spaarder krijgt dus economisch gezien een negatief inkomen. Daarbij houdt de regering opzettelijk elke concurrentie tussen banken tegen door de interestvoeten te omkaderen, wat door de belangrijkste onder hen ten zeerste gewaardeerd wordt. Een vergelijking tussen de Belgische interestvoeten en vergelijkbare interestvoeten in andere landen toont aan dat het voordeel van de vrijstelling van voorheffing, geheel of deels, het voorwerp is van een aanpassing door de banken.

We zullen binnenkort zien of de regering ervoor kiest om verder te doen met het bevoordelen van de banken door hen toe te laten gebruik te maken van de fiscale vrijstelling als lok-aas voor een product dat, zonder die vrijstelling, geen aantrekkingskracht meer zou hebben, of als ze echt een fiscaal voordeel wil toekennen aan de spaarders, zonder zich te bemoeien met hun keuze van beleggingen.



Thierry AFSCHRIFT

Op de Belgian Legal Awards werd de associatie Afschrift opnieuw in de bloemetjes gezet als de Belgian Tax Law Firm voor het jaar 2013

Berenklauw

Doet de Grondwet er nog toe?

Het wetsontwerp over het nieuwe regularisatiesysteem is het voorwerp van zware maar gerechtvaardigde kritiek vanwege de Raad van State.

De Raad van State heeft met name een discriminatie opgeworpen tussen de personen die een simpel geval van fraude en deze die een zwaar geval van fraude hebben gepleegd en die onderworpen zijn aan dezelfde straf. Bovendien volgt er een serieuze juridische onzekerheid uit de afwezigheid van een voldoende duidelijke definitie van “de zwaartegraad” van een fiscale inbreuk. En ook het gebrek aan een fundamentele regel op strafrechtelijk vlak, deze van het verbod op zelfincriminatie, werd vastgesteld, aangezien men van de belastingplichtigen die fiscale amnestie vragen, een exacte omschrijving vereist van de fraude die door hen werd gepleegd.

Al deze opmerkingen die inbreuken op de Grondwet of op de elementaire rechtsprincipes met zich meebrengen, lijken de regering niet te veront-rusten, maar daarenboven moet men van spreken van een waar cynisme.

Het lijkt evident dat de regering zich weerhouden heeft om rekening te houden met de opmerkingen van de Raad van State, want ze weet dat de levensduur van het regularisatiesysteem zich beperkt tot 5 en een half maanden, terwijl een annulatieprocedure voor het Arbitragehof een termijn van ongeveer een jaar veronderstelt.

Bijgevolg speculeert ze op de proceduretermijnen opdat een eventuele annulering zinloos is, want na deze annulering zal er simpelweg geen fiscale amnestie meer zijn...

Men zal onze ministers en staatssecretarissen er doen aan herinneren dat zij trouw aan de Grondwet hebben gezworen....

De slecht gelikte beer

Editoriaal

Het echte vraagstuk van de spaarboekjes	1
Drie Belgische fiscale stelsels die door de Europese Commissie in vraag worden gesteld	6
Nieuwe verplichting tot aangifte levensverzekeringscontracten: vele vragen	7
Bankgeheim: buitenlandse inwoners beschermd zoals de Belgen	8
Een nieuwe dreiging voor het beroepsgeheim van boekhouders	9
Werk in Luxemburg: de Belgische fiscus mag niet toegeven aan willekeur	11
Een doordachte rechtspraak over de aftrekbaarheid van beroepskosten van bedrijven	12
Gesplitste aankopen: het debat is niet afgesloten	13
Een herkwalificatie van het managementovereenkomsten vermijden dankzij een nieuwe sociale rulling	15
Belasting van de vereffeningwinsten: de dagen van het 10% tarief zijn geteld!	16
Spaarboekjes: België veroordeeld door het Europese Hof van Justitie	17
Het lot van de vrijstelling compenserende heffingen op het sparen	19

Drie Belgische fiscale stelsels die door de Europese Commissie in vraag worden gesteld

In februari 2013 heeft de Europese Commissie de boekhouding van niet minder dan drie Belgische fiscale stelsels in vraag gesteld voor wat betreft de fundamentele vrijheden die door de Europese verdragen worden gegarandeerd.

De Commissie heeft eerst en vooral beslist om België voor de Europese Hof van Justitie te slepen voor een fiscale vermindering die wordt toegestaan aan personen die fiscaal hun woonplaats in Wallonië hebben en die zij als discriminerend beschouwen.

De Commissie verzet zich in het bijzonder tegen het Waals decreet van 3 april 2009 wiens toepassing toelaat dat de aankoop van aandelen of obligaties die door de Caisse d'Investissement de Wallonie worden uitgegeven, recht kan geven op een vermindering van de belasting op het inkomen van fysieke personen. De Commissie stelt vast dat deze vermindering enkel wordt toegepast op de inwoners van het Waals Gewest, wat hen doet besluiten dat de uitsluiting van niet-bewoners, die hun inkomsten in die regio ontvangen, om van deze vermindering te genieten, discriminerend

is en het door de Europese verdragen voorziene vrij verkeer van werknemers belemmert.

De Commissie heeft zich tot het Europees Hof van Justitie gewend omdat de Belgische autoriteiten niet geantwoord hebben op het gemotiveerde advies dat hen in november 2011 werd overgemaakt en waarin hen officieel werd gevraagd om deze wettelijke bepaling te wijzigen teneinde hem in overeenstemming te brengen met de andere Europese voorschriften.

Bovendien heeft de Commissie, met twee gemotiveerde adviezen, formeel aan België gevraagd om, de fiscale bepalingen met betrekking tot enerzijds de belasting op betaalde interesten en anderzijds het stelsel van risicokapitaal dat in Vlaanderen gekend is onder de naam « Winwinlening » (win-win-lening), te wijzigen.

Wat betreft de belasting van interesten merkt de Commissie op

dat de Belgische wetgeving de interesten die betaald worden aan buitenlandse investeringsmaatschappijen aan de voorheffing onderwerpt, alsook deze op titels die gedeponeed of ingeschreven zijn op een rekening bij financiële instellingen buiten België, terwijl dat de interesten die betaald worden aan Belgische investeringsmaatschappijen of deze op titels die gedeponeed of ingeschreven zijn op een rekening bij financiële instellingen in België daarentegen vrijgesteld zijn van voorheffing. De Commissie meent dat het hier om ongerechtvaardigde beperkingen van de vrije dienstverlening en het vrij verkeer van kapitalen gaat die door de Europese verdragen werden vastgelegd.

Wat het stelsel van risicokapitaal of « Winwinlening » betreft, die verleent een fiscale vermindering voor leningen die door de Vlamingen worden toegestaan aan bedrijven uit deze regio, terwijl dat de niet-bewoners die hun



De Commissie heeft eerst en vooral beslist om België voor de Europese Hof van Justitie te slepen voor een fiscale vermindering die wordt toegestaan aan personen die fiscaal hun woonplaats in Wallonië hebben en die zij als discriminerend beschouwen.

Bovendien heeft de Commissie, met twee gemotiveerde adviezen, formeel aan België gevraagd om, de fiscale bepalingen met betrekking tot enerzijds de belasting op betaalde interesten en anderzijds het stelsel van risicokapitaal dat in Vlaanderen gekend is onder de naam « Winwinlening » (win-win-lening), te wijzigen.



inkomsten ontvangen in België niet van deze vermindering kunnen genieten. De Commissie is van mening dat deze wetgeving ingaat tegen het vrij verkeer van werknemers en de vestigingsvrijheid die op Europees niveau georganiseerd wordt.

Het is zeker dat het enkel maar om een interpretatie gaat die door de Europese Commissie in zijn functie van toezichthouder op de verdragen wordt gesteund, en de enige juridische instantie die in staat is, in voorkomend geval, om België te sanctioneren voor het schenden van het recht van de Unie. De analyse die zij uitgevoerd heeft van de Belgische fiscale wetgeving voor wat betreft haar conformiteit met de Europese vrijheden, is niettemin waardevol en kan sommige belastingplichtigen steunen in hun wens om een belasting te betwisten of, omgekeerd, om het genot van een fiscaal voordeel te eisen.



Nicolas THEMELIN

Nieuwe verplichting tot aangifte levensverzekeringscontracten: vele vragen

Sinds 1 januari 2013 werd een nieuwe aangifteverplichting opgelegd aan in België wonende fysieke personen die een levensverzekeringscontract hebben ondertekend in het buitenland:

“ De jaarlijkse aangifte van personenbelasting moet de vermelding bevatten van het bestaan van individuele levensverzekeringscontracten die door de belastingplichtige of zijn echtgenoot, alsook door de kinderen op de persoon over wie ze ouderlijk gezag hebben conform artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek, werden afgesloten bij een verzekeringsmaatschappij die in het buitenland gevestigd is en van het of de landen waar deze contracten werden afgesloten”.

Deze verplichting heeft vooral tot doel de administratie de mogelijkheid te geven om een duidelijker beeld te krijgen op de belastingplichtigen die levensverzekeringscontracten hebben onderschreven in het buitenland en meer in het bijzonder in Luxemburg.

Men kan zich vragen stellen over de wettelijkheid van deze verplichting voor zover zij niet als

doel heeft een belasting te kunnen heffen, aangezien de levensverzekeringscontracten vrijgesteld zijn van personenbelasting, mits het respecteren van de voorwaarden die door het Wetboek van Inkomstenbelastingen zijn voorgeschreven (vrijstelling van de tak 23 en vrijstelling van de tak 21 met een termijn van meer dan acht jaar).

Welnu, de administratie mag niet vragen om meer gegevens in de belastingaangifte in te vullen dan deze die nodig zijn om de belasting op het inkomen te bepalen, zoals terecht werd opgeworpen door een parlementariër en conform met de rechtspraak van de Raad van State. Aangezien de belasting op levensverzekeringen meer en meer evolueert naar een indirecte belasting, zijn deze in principe ontheven in de personenbelasting en de aangifteverplichting kent dus geen rechtvaardiging in het kader van een jaarlijkse aangifte van personenbelasting (Analytisch verslag – Commissie van Financiën en Budget van 26 maart 2013 – Vraag 6 van Veerle WOUTERS).

Er zou dus geen enkel fiscaal herstel op de inkomstenbelasting mogelijk moeten zijn in hoofde van de belastingplichtige, aangezien de levensverzekeringscontracten niet belastbaar zijn in het Belgisch fiscaal recht, althans wanneer ze beantwoorden aan de voorwaarden voor vrijstelling van roerende voorheffing zoals voor-

“

Men kan zich vragen stellen over de wettelijkheid van deze verplichting voor zover zij niet als doel heeft een belasting te kunnen heffen, aangezien de levensverzekeringscontracten vrijgesteld zijn van personenbelasting, mits het respecteren van de voorwaarden die door het Wetboek van Inkomstenbelastingen zijn voorgeschreven (vrijstelling van de tak 23 en vrijstelling van de tak 21 met een termijn van meer dan acht jaar).

Men kan zich bovendien vragen stellen over de conformiteit van deze verplichting, die enkel de contracten viseert die in het buitenland werden afgesloten, met het Europees recht die de discriminatie tussen de buitenlandse en Belgische verzekeraars (onder andere) verbiedt.

”

zien door het Wetboek van de Inkomstenbelastingen zelf.

Aangezien deze ongewijzigd is gebleven, zal de aangifteverplichting van levensverzekeringscontracten geen impact hebben op de fiscaliteit als dusdanig van toepassing op het levensverzekeringscontract.

Men kan zich bovendien vragen stellen over de conformiteit van deze verplichting, die *enkel de contracten viseert die in het buitenland werden afgesloten*, met

het Europees recht die de discriminatie tussen de buitenlandse en Belgische verzekeraars (onder andere) verbiedt.

Het mechanisme waartegen de regering inderdaad wenst te strijden (witwassen van niet aangegeven inkomsten) is evengoed mogelijk met een Belgisch contract als met een Luxemburgs contract.... De maatregel is dus onevenredig en zou logischerwijze moeten gesanctioneerd worden door het Grondwettelijk Hof of door het Europese Hof van Justitie.



Pascale HAUTFENNE

Bankgeheim: buitenlandse inwoners beschermd zoals de Belgen

Op 16 mei 2013 werd een belangrijk arrest geveld door het Grondwettelijk Hof.

Naar aanleiding van een beroep dat werd ingesteld door een vereniging van belastingplichtigen, heeft het Hof een bepaling van de wet van 7 november 2011 die als doel had de communicatie van bankgegevens van niet-inwonende belastingplichtigen aan hun nationale administratie te vergemakkelijken, gedeeltelijk geannuleerd.

Deze tekst voorzag dat wanneer een buitenlandse administratie aan de Belgische fiscus informatie vraagt betreffende een bankrekening van een buitenlandse inwoner bij een Belgische bank, de Belgische fiscus zich rechtstreeks tot de bank kon richten, zonder de betrokken belastingplichtige op de hoogte te brengen.

We weten door een vorig arrest dat het Grondwettelijk Hof van mening was dat het opheffen van het bankgeheim voor Belgische belastingplichtige inwoners niet conform was met de grondwet, tenzij er bepaalde garanties aan gekoppeld werden.

Onder deze garanties was er het feit dat de belastingplichtige vooraf moest verwittigd worden en het feit dat de administratie moest beschikken over aanwijzingen van fraude vooraleer over te gaan tot een bancair onderzoek.

Het Grondwettelijk Hof heeft zopas beslist dat de verplichting om de belastingplichtigen te verwittigen over het bestaan van een bancair onderzoek moest toegepast worden voor zowel de buitenlandse belastingplichtigen als voor de Belgische belastingplichtigen, omdat het onderscheid tussen de beide een discriminerend karakter heeft.

Voortaan zal de fiscus de betrokken belastingplichtigen vooraf moeten verwittigen wanneer hij door een buitenlandse administratie gevraagd wordt om informatie van bancaire aard over te maken, ook al gaat het om buitenlandse inwoners.

“

Deze vraag die van pure procedurele aard kan blijk te zijn, is

in realiteit heel belangrijk als we ze in een internationale context plaatsen. Er bestaat een aanhoudend conflict tussen de Franse en de Zwitserse fiscus, juist omdat de Franse administratie, die in dit geval weinig bezorgdheid toont voor de individuele rechten, eist dat de Zwitserse fiscus de Franse belastingplichtigen die het voorwerp zijn van een onderzoek naar hun Zwitserse rekening, niet op de hoogte brengt. De Zwitserse administratie is echter van mening dat de belastingplichtigen het recht hebben om op de hoogte gebracht te worden, vooral met het oog op het aanwenden van eventuele rechtsmiddelen tegen de vraag van de Franse fiscus.

Het arrest van het Belgisch Grondwettelijk Hof zorgt voor een belangrijke steun voor de positie van de Zwitserse fiscus in haar conflict met de Franse administratie.



Thierry AFSCHRIFT

Een nieuwe dreiging voor het beroepsgeheim van boekhouders

Artikel 458 van het Strafwetboek straft personen die uit hoofde van hun staat of beroep weet hebben van geheimen die men hen heeft toevertrouwd en die deze onthuld hebben, met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en een vastgelegde boete. Er bestaan uitzonderingen in het geval dat deze personen die opgeroepen worden om in recht of voor een parlementaire onderzoekscommissie getuigenis af te leggen en deze instantie of de wet hen verplicht om deze geheimen bekend te maken.

De externe accountants, externe belastingconsulenten, externe erkend boekhouders, externe erkend boekhouders-fiscalisten en bedrijfsrevisoren maken deel uit van de personen die door het beroepsgeheim gebonden zijn.

Zij mogen dus in principe niets onthullen van hetgeen zij vernomen hebben in het kader van hun beroep en dat houdt een belangrijke bescherming van hun klanten in.

Een nieuwe wet zal echter de situatie voor deze boekhouders veranderen. Het wetsontwerp van 12 maart 2013, dat diverse wetgevingen inzake de continuïteit van on-

Het Grondwettelijk Hof heeft zopas beslist dat de verplichting om de belastingplichtigen te verwittigen over het bestaan van een bancair onderzoek moest toegepast worden voor zowel de buitenlandse belastingplichtigen als voor de Belgische belastingplichtigen, omdat het onderscheid tussen de beide een discriminerend karakter heeft.

Voortaan zal de fiscus de betrokken belastingplichtigen vooraf moeten verwittigen wanneer hij door een buitenlandse administratie gevraagd wordt om informatie van bancaire aard over te maken, ook al gaat het om buitenlandse inwoners.

”

dernemingen wijzigt, werd door de Kamer aangenomen en werd niet geëvoceerd door de Senaat. Het wetsontwerp werd goedgekeurd en afgekondigd op 27 mei 2013. Het zou dus binnenkort moeten gepubliceerd worden in het Belgisch Staatsblad.

Deze tekst legt nieuwe verplichtingen op aan de boekhouders en moedigt hen aan om informatie die normaal onder het beroepsgeheim valt, toch te onthullen.

Zo legt de nieuwe wet aan de externe accountant, de externe belastingconsulent, de externe erkend boekhouder, externe erkend boekhouder-fiscalist en bedrijfsrevisor die in de uitoefening van hun opdracht gewichtige en overeenstemmende feiten vaststellen die vatbaar zijn om de continuïteit van de onderneming van de schuldenaar in gevaar te brengen, op om de schuldenaar hiervan uitvoering te informeren. Tot daar brengt de tekst a priori geen problemen met zich mee.

Maar, de tekst stelt verder dat “indien de schuldenaar binnen de maand nadat hij werd geïnformeerd, niet de nodige maatregelen neemt om de continuïteit van de onderneming te verzekeren voor een periode van minimum twaalf maanden, kunnen de externe accountant, de externe belastingconsulent of de bedrijfsrevisor schriftelijk de voorzitter van de rechtbank van koophandel op de hoogte brengen”. Welnu, deze beroepsmen-

sen kunnen in principe geen informatie aan derden, inclusief de voorzitter van de rechtbank van koophandel, overmaken zonder hun beroepsgeheim te schenden. Het is trouwens voor die reden dat het wetsontwerp verder gaat met te zeggen dat, in die veronderstelling, artikel 458 van het Strafwetboek niet van toepassing zal zijn.

Hoewel de nieuwe wet het hen niet oplegt, laat het sindsdien wel de mogelijkheid voor de betrokken beroepsmensen om vertrouwelijke informatie door te geven aan de voorzitter van de rechtbank van koophandel en dit zonder een strafrechtelijke sanctie te riskeren die gelinkt is aan de overtreding van het beroepsgeheim.

Daarentegen voorziet de nieuwe wet ook dat de rechter informatie kan inzamelen bij diezelfde mensen met een cijferberoep over

de aanbevelingen die zij gedaan hebben aan de schuldenaar en, in voorkomend geval, de maatregelen die genomen zijn teneinde de continuïteit van de onderneming te verzekeren. Nogmaals, het ontwerp preciseert dat artikel 458 van het Strafwetboek in dat geval niet van toepassing is.

In die veronderstellingen zullen de beoogde beroepsmensen, en enkel zij, niet meer gebonden zijn aan het beroepsgeheim.

Deze nieuwe tekst houdt een gevaarlijk precedent in en geeft de vernieuwde indruk dat de wetgever niet veel belang hecht aan het beroepsgeheim, en zelfs de boekhouders, accountants en revisoren aanmoedigt om het vertrouwen die hun klanten rechtmatig in hen vestigen, te beschamen.



Lida ACHTARI



De nieuwe wet zal ook voorzien dat de rechter informatie kan inzamelen bij diezelfde mensen met een cijferberoep over de aanbevelingen die zij gedaan hebben aan de schuldenaar en, in voorkomend geval, de maatregelen die genomen zijn teneinde de continuïteit van de onderneming te verzekeren. Deze tekst preciseert dat artikel 458 van het Strafwetboek in dat geval niet van toepassing is.

Deze nieuwe tekst houdt een gevaarlijk precedent in en geeft de indruk dat de wetgever niet veel belang hecht aan het beroepsgeheim, en zelfs de boekhouders, accountants en revisoren aanmoedigt om het vertrouwen die hun klanten rechtmatig in hen vestigen, te beschamen.



Werk in Luxemburg: de Belgische fiscus mag niet toegeven aan willekeur

Er werd een interessante beslissing genomen door de rechtbank van eerste aanleg van Luik inzake de vrijstelling van inkomsten van Luxemburgse oorsprong.

De belastingplichtige woonde in België en was zaakvoerder van een B.V. H, een vennootschap naar Luxemburgs recht die actief is in de commercialisatie van veranda's en waarvan hij het grootste gedeelte van het kapitaal bezit.

Hij gaf in België zijn inkomsten van Luxemburgse oorsprong aan onder het stelsel van bezoldigingen voor bedrijfsleiders; hij vermeldde uitdrukkelijk dat deze inkomsten van Luxemburgse oorsprong waren.

De taxatieambtenaar weigerde de inkomsten van Luxemburgse oorsprong vrij te stellen door te laten gelden dat « *als de belastingplichtige een vrijstelling eist op grond van een dubbelbelastingverdrag, moet hij aantonen dat de belastingvoorwaarden die door dit verdrag worden opgelegd, weldegelijk voldaan zijn. De toepassingsvoorwaarden voor een uitzonderingsstelsel tegenover een gewoonlijk stelsel moeten bewezen worden door de belastingplichtige die er het voordeel van opeist* ».

Welnu, de belastingplichtige legde vele stukken neer die een Luxemburgse aanwezigheid aantoonden.

De administratie baseerde zich op artikel 15§1 van Het Belgisch-Luxemburgs dubbelbelastingverdrag om de vrijstelling in België te weigeren, op basis van de woonplaats van de belastingplichtige; volgens deze bepaling, « *zijn de lonen, salarissen en andere gelijkaardige bezoldigingen die een inwoner van een contracterende Staat ontvangt in het kader van een betaalde baan, enkel belastbaar in deze contracterende Staat (België)* ».

De administratie weigerde in zijn geheel elke vrijstelling van inkomsten, en zou de totaliteit van deze inkomsten in België belasten, zonder rekening te houden met de door de belastingplichtige neergelegde stukken, die zijn fysieke aanwezigheid in het Groothertogdom Luxemburg aantoonde.

De belastingplichtige liet voor de rechtbank gelden dat het feit dat de bewijsstukken werden genegeerd, het bewijs van het gemelde principe miskende en de aangekondigde belastingen willekeurig maakte.

Volgens de belastingplichtige, die door de rechtbank zal gevolgd worden, kan de administratie slechts aan de willekeur ontsnappen als ze wat betreft de elementen waarover zij beschikt en onder controle van de rechtbanken, de verhouding tussen de belastbare inkomsten in België

en in het Groothertogdom Luxemburg vastlegt.

In dit opzicht stelt de rechtbank vast dat er uit alle documenten die de eiser voorgelegd heeft, blijkt dat hij op regelmatige basis fysiek in het Groothertogdom Luxemburg aanwezig is.

Het onderzoek van het uittreksel van de visakaarten voor het betwiste jaar toont herhaaldelijke uitgaven over het hele jaar 2007 aan en regelmatig uitgevoerde uitgaven op diverse locaties in het Groothertogdom.

De belastingplichtige legde ook nog de maandelijkse betaling van huurkosten voor de kantoren die hij gebruikt te Rombach, alsook telefoonkosten.

De voorgelegde facturen in bijlage van de klacht toonden aan dat vele prestaties werden geleverd ten voordele van klanten en vennootschappen die in het Groothertogdom Luxemburg gevestigd zijn.

Ontvangstbewijzen voor parkeerkosten in de stad Luxemburg tonen ook nog de fysieke aanwezigheid van de belastingplichtige in het Groothertogdom Luxemburg aan.

De rechtbank werpt ook op dat het feit betraapt te zijn op overdreven snelheid in Arlon, Attert of Léglise in de richting van het Groothertogdom Luxemburg de overtuiging nog versterkt dat de belastingplichtige regelmatig naar het Groothertogdom Luxemburg ging tijdens werkdagen.

“

Volgens de rechtbank tast het feit dat deze documenten die aan de Belgische staat werden overhandigd en de concrete gevolgen die eruit voortvloeien en die eenvoudigweg genegeerd werden, de bijdrage willekeurig aan.

We zullen uit deze beslissing onthouden dat de administratie de argumentatie van een belastingplichtige die een fysieke aanwezigheid in Luxemburg aantoonst, niet kan verwerpen zonder in de willekeur te vallen en zonder het dubbelbelastingverdrag dat werd afgesloten tussen België en Luxemburg te schenden.

”

Volgens de rechtbank tast het feit dat deze documenten die aan de Belgische staat werden overhandigd en de concrete gevolgen die eruit voortvloeien en die eenvoudigweg genegeerd werden, de bijdrage willekeurig aan.

Het rechtsmiddel werd gegrond verklaard en leidt tot de annulering van de bijdrage.

We zullen uit deze beslissing onthouden dat de administratie de argumentatie van een belastingplichtige die een fysieke aanwezigheid in Luxemburg aantoonst, niet kan verwerpen zonder in de willekeur te vallen en zonder het dubbelbelastingverdrag dat werd afgesloten tussen België en Luxemburg te schenden.

Een doordachte rechtspraak over de aftrekbaarheid van beroepskosten van bedrijven

Op 10 november 2011 heeft de rechtbank van eerste aanleg van Luik een interessant vonnis geveld over de toepassing van artikel 49 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992 in hoofde van vennootschappen. Dit verdient wat aandacht.

In deze zaak stond de administratie tegenover een onderneming met als maatschappelijk doel de exploitatie van een winkel in juwelen en uurwerken, alsook de uitoefening van een vastgoedactiviteit. De onderneming koopt een gebouw aan en vestigt er zijn maatschappelijke zetel, dit terwijl de activiteiten van juwelen en uurwerken ergens anders wordt uitgeoefend. Later vestigt de zaakvoerder er zich met zijn familie zonder dat de onderneming hem daarvoor een huur aanrekent.

De onderneming vraagt de aftrek van de afschrijvingen met betrekking tot de aankoop en tot de inrichtingskosten van dit gebouw als beroepskosten, wat door de administratie wordt geweigerd op grond van de redenering dat de aankoop van het gebouw en haar renovatie geen enkele link hebben met de normale beroepsactiviteit van de onderneming en dat niet voldaan is aan de voorwaarden

voor de aftrek van beroepskosten die gesteld worden in artikel 49 van het Wetboek.

De administratie steunt haar positie op een rechtspraak van het Hof van Cassatie, die bekritiseerd werd door de rechtsleer, volgens dewelke een uitgave slechts aftrekbaar is ten beroepstitel indien deze “*inherent is met de uitoefening van het beroep*”, met andere woorden als deze “*noodzakelijkerwijze*” verbonden is met de activiteit van de onderneming.

De rechtbank kwam tegemoet aan de positie van de belastingplichtige. Ze merkt eerst en vooral op dat, wat betreft de rechtspraak van het Hof van Cassatie, de aankoop van een gebouw de verwezenlijking van het maatschappelijk doel van de vennootschap mogelijk heeft gemaakt aangezien deze, als is het maar als nevenactiviteit, vastgoedactiviteiten voor ogen heeft.

Meer ten gronde voegt ze er echter aan toe dat het nodig is de ware draagwijdte van artikel 49 van het Wetboek en, hun werking in aanmerking genomen, zijn bijzondere betekenis in hoofde van rechtspersonen, te bepalen. Dit artikel bevestigt inderdaad een finaliteitsvereiste : een uitgave is aftrekbaar als deze werd gedaan met het oog op het verwerven of behouden van belastbare inkomsten.

De rechtbank onderstreept, zeer terecht, dat « een onderneming haar activiteit slechts mag uitoe-



fenen door « tussenkomst » van haar « orgaan », zijnde haar leidinggevende ; ze realiseert haar omzetcijfer enkel en alleen maar met het oog op de activiteiten die door deze laatste uitgeoefend worden en deze voert haar prestaties enkel en alleen maar uit binnen de onderneming en binnen het kader van zijn mandaat met het oog op de beroepsinkomsten die hij ontvangt ».

Bovendien is er geen reden om een onderscheid te maken op grond van het feit dat de bezoldigingen die de bedrijfsleider op die basis krijgt, samengesteld zijn uit directe bezoldigingen en voordelen in natura, die beiden aftrekbaar zijn van de bedrijfsbelastingen.

In casu, zelfs als de onderneming geen huur aanrekent aan zijn zaakvoerder, wil dat niet zeggen dat de onderneming er geen belastbaar inkomen uit haalt. Hij zou inderdaad geen winst kunnen realiseren

zonder haar zaakvoerder aan het hoofd van het bedrijf en, eerder dan bezoldigingen te storten in geld, gaat het om een alternatieve manier van vergoeden van de bedrijfsleider, wat voortvloeit uit de de vrijheid van beheer van vennootschappen waarmee de administratie zich niet mag bemoeien.

De rechtbank besluit dat de uitgaven voor vastgoed die de onderneming gedaan heeft niet het kenmerk van een gift hebben, maar er eerder op gericht zijn te zoeken naar een belastbaar inkomen.

Dit vonnis moet worden goedgekeurd in de mate dat hij herinnert aan de juiste draagwijdte van artikel 49 van het Wetboek en zijn implicaties in hoofde van rechtspersonen, zelfs al neemt hij niet expliciet afstand van de rechtspraak van het Hof van Cassatie.



Nicolas THEMELIN

Gesplitste aankopen: het debat is niet afgesloten

Terwijl men dacht dat de kwestie van de gesplitste aankoop van een gebouw definitief aanvaard was door de fiscale administratie, wordt dit type van verrichtingen vanaf 1 september aanstaande door een administratieve beslissing van 19 april 2013 opnieuw in vraag gesteld.

Waar gaat het over?

De gesplitste aankoop van een gebouw bestaat uit een aankoop in vruchtgebruik door de ouders en in naakte eigendom door de kinderen. Bij het overlijden van de ouders dooft het vruchtgebruik uit en worden de kinderen op basis van de burgerlijke regels die het vruchtgebruik regelen volle eigenaar van het gebouw.

Voor het bepalen van de successierechten is dit type van aankoop onderworpen aan artikel 9 W.Succ. dat voorziet dat de aankoop wordt beschouwd als zou ze in volle eigendom in het patrimonium van de ouders zitten (zodat er successierechten verschuldigd zijn bij hun overlijden), tenzij de kinderen kunnen aantonen dat de gesplitste aankoop “geen gift verdoezeld”.

De rechtsleer is van mening dat het vermoeden dat door artikel 9 W.Succ. wordt gecreëerd geldig omkeerbaar is (en dat er dus geen successierech-



Zelfs als de onderneming geen huur aanrekent aan zijn zaakvoerder, wil dat niet zeggen dat de onderneming er geen belastbaar inkomen uit haalt. Hij zou inderdaad geen winst kunnen realiseren zonder haar zaakvoerder aan het hoofd van het bedrijf en, eerder dan bezoldigingen te storten in geld, gaat het om een alternatieve manier van vergoeden van de bedrijfsleider, wat voortvloeit uit de de vrijheid van beheer van vennootschappen waarmee de administratie zich niet mag bemoeien.

De rechtbank besluit dat de uitgaven voor vastgoed die de onderneming gedaan heeft niet het kenmerk van een gift hebben, maar er eerder op gericht zijn te zoeken naar een belastbaar inkomen.



“

De administratieve beslissing van 19 april 2013 sluit dus het debat over de gesplitste aankoop van een gebouw niet af. Het blijkt overigens dat dit alles niet aan de aandacht van de Minister van Financiën ontsnapt is die in de Commissie van Financiën erkent heeft dat de uiteenlopende standpunten van de administratie verwarring en onzekerheid hebben veroorzaakt. De Minister heeft dan ook een nieuw onderzoek van de vraag aangekondigd en een eventuele aanpassing van het standpunt van de administratie.

”

ten moeten betaald worden) als de kinderen aantonen dat zij over de nodige fondsen beschikken om hun deel van de verkoopprijs die overeenkomt met de naakte eigendom te betalen en dat ze de fondsen effectief hiervoor hebben aangewend.

Indien de fondsen via een schenking van de ouders komen, dient een chronologie gerespecteerd worden: de schenking moet gebeuren *vóór* het kind zijn deel in naakte eigendom van de aankoopprijs betaalt.

Bij de invoering van het begrip van fiscaal misbruik heeft de administratie geprobeerd om de gesplitste aankopen te koppelen aan de index en ze bij de verdachte juridische verichtingen te klasseren.

Deze koppeling aan de index heeft geen stand gehouden tegen de kri-

stiek van de rechtsleer (die terecht van mening was dat de naakte eigendom en het vruchtgebruik begrippen zijn die voorzien zijn door het Burgerlijk Wetboek), zodat de gesplitste aankoop onlangs van de zwarte lijst werd genomen die opgenomen werd in de omzendbrief over het fiscaal misbruik op vlak van de registratierechten en de successierechten (wat niet betekent dat, volgens een recente tussenkomst van de Minister, er geen onderzoek geval per geval meer kan uitgevoerd worden door zijn administratie).

De administratie heeft echter haar laatste woord niet gezegd aangezien ze zopas een beslissing heeft genomen volgens dewelke voor gesplitste aankopen een voorafgaandelijk bewijs van een schenking niet meer zal aanvaard worden als tegenbewijs voor de toepassing van artikel 9 W.Succ..

Deze beslissing steunt op een interpretatie van artikel 9 W.Succ. die zelf gebaseerd is op de uiteenzetting van de motieven van de wet van 11 oktober 1919, die het artikel 9 (toen artikel 7) in het Wetboek der Successierechten heeft ingevoerd.

Naast het feit dat de nieuwe lezing van deze heel oude bepaling van het Wetboek een onaanvaardbaar verschil in behandeling creëerde tussen de belastingplichtigen die zich in eenzelfde situatie bevonden en, meer dan de vraag te weten of de tekst van artikel 9 W.Succ. moet geïnterpreteerd worden, doet de administratie hier een betwistbare in-

terpretatie van de uiteenzetting van de motieven van de wetgever.

Het is inderdaad zo dat hetgeen door de wetgever werd beoogd, het geval was van een *verdoezelde* gift van de ouders in het voordeel van de kinderen, meer bepaald het geval waar de verarming van de ouders en de daarmee gepaard gaande verrijking van de kinderen voortkomt uit een belegging door de ouders in hun naam voor het vruchtgebruik en in naakte eigendom voor de kinderen.

Dit is niet het geval wanneer men een schenking *voorafgaand* aan de aankoop heeft die wettig is van vorm.

In tegenstelling tot wat door de administratie ondersteund wordt, en zonder de tekst van artikel 9 W.Succ. te veranderen, werpt een dergelijke schenking, juridisch verschillend van de gesplitste aankoop, zeker het door artikel 9 W.Succ. omver.

De administratieve beslissing van 19 april 2013 sluit dus het debat over de gesplitste aankoop van een gebouw niet af. Het blijkt overigens dat dit alles niet aan de aandacht van de Minister van Financiën ontsnapt is die in de Commissie van Financiën erkent heeft dat de uiteenlopende standpunten van de administratie verwarring en onzekerheid hebben veroorzaakt. De Minister heeft dan ook een nieuw onderzoek van de vraag aangekondigd en een eventuele aanpassing van het standpunt van de administratie.



Sylvie LEYDER

Een herkwalificatie van het management-overeenkomsten vermijden dankzij een nieuwe sociale ruling

De oprichting van een managementvennootschap door het kader van een vennootschap ten einde via deze vennootschap de vorige activiteit te laten uitvoeren door een fysieke persoon beantwoordt meestal aan vele fiscale en sociale objectieven. Eerder dan een arbeidsovereenkomst af te sluiten met het kader in hoedanigheid van bediende, sluit de vennootschap een managementovereenkomst of een aannemingsovereenkomst af met het management van de vennootschap.

In het sociaal recht vindt men het belang van de oprichting van een managementvennootschap terug in de besparingen die een bedrijf doet op vlak van de sociale bijdragen. Het beroep doen op een managementvennootschap laat ook toe om buiten het publiekrechtelijk karakter te treden dat de wetgeving op de arbeidsovereenkomst heeft.

Rekening houdend met de belangrijke vermindering van de sociale kost die het beroep doen

op een managementovereenkomst met zich meebrengt, toont de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) zich bijzonder bedachtzaam tegenover deze operatie. Vandaar dat de keuze voor de herkwalificatie, de inhoud en de effectieve uitvoering van de overeenkomst doorslaggevend blijken voor de toepassing van het sociaal zekerheidsstelsel.

De RSZ beschikt essentieel over twee middelen om dergelijke operatie aan te vallen en het bestaan van een link van ondergeschiktheid tussen partijen aan te tonen, met andere woorden van een toezichts-, leidinggevende en gezagsbevoegdheid van een werkgever op een werknemer: de herkwalificatie en de simulatie met tussenpersonen.

De herkwalificatie van de overeenkomst moet aantonen dat de partijen een ongeschikte kwalificatie aan hun akkoord hebben toegekend die niet overeenkomt met haar inhoud. De simulatie met tussenpersonen heeft een discordantie tot gevolg tussen de uitvoering van de overeenkomst en haar inhoud, wat in feite het bestaan van een arbeidsovereenkomst aantoont.

Twee Koninklijke Besluiten van 11 februari 2013 maken de sociale ruling voortaan mogelijk om meer juridische zekerheid te geven aan de kwalificatie van een managementovereenkomst als aannemingsovereenkomst.

“

Voortaan moet het dus mogelijk zijn om een zaak aanhangig te maken bij de Administratieve Commissie ter regeling van de Arbeidsrelatie die door de programmawet (I) van 27 december 2006 (B.S. 28 december 2006) werd opgericht, of bij de Commissie voor sociale ruling, teneinde een beslissing te bekomen over de kwalificatie van een bepaalde arbeidsrelatie, zoals deze die uit een managementovereenkomst voortkomt.

”

Voortaan moet het dus mogelijk zijn om een zaak aanhangig te maken bij de Administratieve Commissie ter regeling van de Arbeidsrelatie die door de programmawet (I) van 27 december 2006 (B.S. 28 december 2006) werd opgericht, of bij de Commissie voor sociale ruling, teneinde een beslissing te bekomen over de kwalificatie van een bepaalde arbeidsrelatie, zoals deze die uit een managementovereenkomst voortkomt.

Er kan met name een zaak aanhangig gemaakt worden bij de Commissie door een gezamenlijke aanvraag van de partijen die een arbeidsrelatie hebben of door één van hen. Zo een aanvraag kan ingediend worden (i) tussen

1 januari 2013 en 31 december 2013, (ii) voor het starten van de arbeidsrelatie of binnen een termijn van één jaar vanaf het begin van de arbeidsrelatie, (iii) wanneer de werknemer zijn aanvraag doet bij zijn sociaal verzekeringsfonds tijdens zijn lidmaatschap of in het beginjaar van de arbeidsrelatie of (iv) in het jaar van het van kracht worden van een wetwijziging die van toepassing is op de arbeidsrelatie.

Er wordt in principe een beslissing genomen binnen een termijn van drie maanden die volgt op het indienen van de aanvraag en er kan beroep tegen worden aangetekend voor de arbeidsrechtbank. Zij verbindt de instellingen die vertegenwoordigd zijn in de Commissie alsook de sociale verzekeringsfondsen.

Aangezien de twee Koninklijke Besluiten op 3 maart 2013 van kracht werden, zou de Commissie voor sociale rulling dus dit jaar operationeel moeten zijn.

Deze nieuwe structuur, die op een zekere manier in het sociaal recht de tegenhanger is van de Dienst van beslissingen in fiscale zaken, zou moeten toelaten om de arbeidsrelaties te beschermen en bijgevolg enkele lange gerechtelijke procedures te vermijden



Nicolas THEMELIN

Belasting van de vereffeningswinsten: de dagen van het 10% tarief zijn geteld!

Het ontwerp van de programmawet dat een wijziging van het belastingtarief van de vereffeningswinsten inhoudt, werd op 3 juni 2013 neergelegd in de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

Eén van de belangrijkste fiscale maatregelen in dit wetsontwerp is de wijziging van het voordelige belastingtarief van de vereffeningswinsten die door de aandeelhouders of vennoten worden verkregen bij de vereffening van commerciële vennootschappen, om deze te brengen van 10% op 25% en deze op die manier in lijn te brengen met het fiscale stelsel voor andere roerende inkomsten.

De nieuwe wet zal voorzien in: een nieuw tarief, overgangsmaatregelen, en een verlaagd tarief dat in een beperkt aantal gevallen van toepassing zal zijn.

Het **nieuwe belastingtarief** zal van kracht zijn voor de inkomsten die toegekend worden of zullen betaald worden vanaf 1 oktober 2014. Laten we in dat opzicht preciseren dat voorschotten op dividenden die aan de eigenaars van waardepapieren worden toegekend, weldegelijk

een “betaald of toegekend” dividend inhouden, zelfs als het definitieve bedrag van het jaarlijkse dividend nog niet gekend is.

Bovendien blijft een **verlaagd tarief** voorzien voor de dividenden van nieuwe waardepapieren op naam waarvan de openlijke bedoeling (in het Exposé van de motieven van het ontwerp van programmawet) is om de “relancerings” van de economie te stimuleren, in het bijzonder de KMO’s, via een verlaagd belastingtarief voor de dividenden uit onderschreven aandelen of deelbewijzen ten gevolge van een kapitaalsverhoging binnen deze KMO’s.



Het ontwerp van de programmawet dat een wijziging van het belastingtarief van de vereffeningswinsten inhoudt, werd op 3 juni 2013 neergelegd in de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

Eén van de belangrijkste fiscale maatregelen in dit wetsontwerp is de wijziging van het voordelige belastingtarief van de vereffeningswinsten die door de aandeelhouders of vennoten worden verkregen bij de vereffening van commerciële vennootschappen, om deze te brengen van 10% op 25% en deze op die manier in lijn te brengen met het fiscale stelsel voor andere roerende inkomsten.



Het zou dus de bedoeling zijn om vers kapitaal in deze vennootschappen in te brengen en de maatregel betreft enkel de inbrengen in geld die uitgevoerd worden vanaf 1 juli 2013.

Er zijn heel wat voorwaarden voorzien.

Dit verlaagd tarief zal hoger zijn dan het huidig verlaagd tarief van 10%, aangezien zij 20% zal bedragen voor dividenden die tijdens het tweede boekjaar na het boekjaar van de inbreng werden toegewezen of toegekend, en zal 15% bedragen voor latere dividenden; het tarief kent dus in elk geval een verhoging van vijf punten.

Het wetsontwerp bevat echter ook een aantal **overgangsmaatregelen**.

De belaste reserves die bestaan op 31 maart 2013 kunnen nog uitgekeerd worden onder de toepassing van een roerende voorheffing van 10%, op voorwaarde dat de aandeelhouder of vennoot de op die manier verkregen dividenden onmiddellijk gebruikt om het kapitaal van de betrokken vennootschap te verhogen en deze kapitaalverhoging nadien op die manier behoudt.

Welke houding moeten wij aannemen? Moet men zich tegenover het verdwijnen van het voorkeurstarief van 10%

haasten en vereffenen, vooraleer de nieuwe wet van kracht wordt?

De mensen die de pensioenge-rechtigde leeftijd naderen, kunnen ofwel hun vennootschap onmiddellijk vereffenen ofwel, tegen enkele beperkingen, gebruik maken van de overgangsbepaling die in de wet is opgenomen (die de transitore periode verspreidt over 4 jaar voor KMO's en over 8 jaar voor de andere vennootschappen).

Indien voor de anderen in enkele heel specifieke gevallen en met een zeker aantal voorzorgsmaatregelen de oplossing kan aangeraden worden om de vennootschap te vereffenen om daarna een nieuwe op te richten, bestaan er nog altijd de andere oplossingen die aan de aandeelhouder zouden kunnen toelaten om de vruchten van een levenswerk te plukken, tegen een beperkte fiscale last.

Inzake de vermogensrechtelijke optimalisatie van professionele vennootschappen die op het einde van hun actief leven zijn, hielden niet alle oplossingen een vereffening in; deze andere oplossingen worden in niets aangetast door het bestaan van dit nieuw ontwerp van wetswijziging.



Séverine SEGIER

Spaarboekjes: België veroordeeld door het Europese Hof van Justitie

In de vorige editie herinnerden wij u er aan dat België in 2010 door de Europese Commissie gedagvaard werd voor het Europese Hof van Justitie (zaak C-383/10) omwille van het feit dat België, door het instellen en behouden van een stelsel dat een discriminerende belasting oplegde op de door de niet in België gevestigde banken betaalde interesten door de toepassing van een fiscale vrijstelling enkel voor de door de Belgische banken betaalde interesten, niet aan de verplichtingen zou voldaan hebben die hen door de bepalingen van de artikelen 56 en 63 van het VWEU en van de artikelen 36 en 41 van de Akkoord over de Europese Economische Ruimte werden opgelegd.

De omstreden maatregel is de vrijstelling tot roerende voorheffing tegen een interestplafond van 1.880 euro, waarvan de spaarrekeningen in België genieten.

Het is geen verrassing dat het Europese Hof van Justitie België op 6 juni jongstleden veroordeeld heeft: *“ Door het instellen en behouden van een stelsel dat een discriminerende belasting oplegde op de door de niet in België gevestigde banken betaalde interesten, voortvloeiend uit de toepassing van een fiscale vrijstelling die enkel tot de door de*

Belgische banken betaalde interesten beperkt was, heeft het Koninkrijk België nagelaten te voldoen aan de verplichtingen die haar werden opgelegd”.

Haar redenering is de volgende.

Het Hof herinnert er aan dat in de optiek van een eengemaakte markt, en teneinde toe te laten de objectieven hiervan te realiseren, verzet artikel 56 van het Europees Verdrag zich tegen de toepassing van elke nationale reglementering die als gevolg heeft dat de dienstverlening tussen Lidstaten moeilijker wordt dan de dienstverlening binnen een Lidstaat.

In dit geval ziet het Hof erop toe dat de betrokken wetgeving een verschillend fiscaal stelsel opstelt voor interesten die uit een spaardeposito komen naarmate ze betaald zijn door banken die al dan niet in België gevestigd zijn.

Het Hof vestigt er bovendien de aandacht op dat de betwiste Belgische wetgeving aan de ene kant voor effect heeft dat het de Belgische inwoners afraadt een beroep te doen op banken die in andere Lidstaten gevestigd zijn en spaarrekeningen te openen of te behouden bij banken die niet in België gevestigd zijn, aangezien de interesten die door deze laatste betaald worden niet kunnen genieten van de fiscale vrijstelling die ter discussie wordt gesteld wanneer deze banken niet op Belgisch grondgebied gevestigd zijn. Aan de andere

“

Het Hof verwierpt de door België opgeworpen motieven om de discriminatie de rechtvaardigen: “ de beperking van de vrijheid om dienst te leveren die de toepassing van de betwiste nationale reglementering met zich meebrengt, die de toekenning van een fiscale vrijstelling enkel toepast om interesten die betaald worden door in België gevestigde banken, met uitzondering van deze die betaald worden door bankinstellingen die in andere Lidstaten gevestigd zijn, kan niet gerechtvaardigd worden door de objectieven die door het Koninkrijk België worden ingeroepen, niet meer dan dat ze beantwoordt aan de evenredigheidsvereiste”.

België is dus veroordeeld omdat ze niet voldaan heeft aan de verplichtingen die haar werden opgelegd overeenkomstig het Europees recht.

De Minister van Financiën heeft verklaard dat hij “nota heeft genomen” van het arrest en hij dit zou onderzoeken...

”

kant is deze reglementering van aard de titularissen van een spaarrekening bij een bank die op het Belgisch grondgebied gevestigd is en die van deze vrijstelling genieten, af te raden om hun geld over te zetten naar een bank die in een andere Lidstaat gevestigd is.

België liet gelden dat de discriminatie gerechtvaardigd was door de noodzaak om belastingontduiking en fiscale fraude te vermijden.

Het Hof verwierpt de door België opgeworpen motieven om de discriminatie de rechtvaardigen: “ de beperking van de vrijheid om dienst te leveren die de toepassing van de betwiste nationale reglementering met zich meebrengt, die de toekenning van een fiscale vrijstelling enkel toepast om interesten die betaald worden door in België geves-

tigde banken, met uitzondering van deze die betaald worden door bankinstellingen die in andere Lidstaten gevestigd zijn, kan niet gerechtvaardigd worden door de objectieven die door het Koninkrijk België worden ingeroepen, niet meer dan dat ze beantwoordt aan de evenredigheidsvereiste”.

België is dus veroordeeld omdat ze niet voldaan heeft aan de verplichtingen die haar werden opgelegd overeenkomstig het Europees recht.

De Minister van Financiën heeft verklaard dat hij “nota heeft genomen” van het arrest en hij dit zou onderzoeken...



Pascale HAUTFENNE

Het lot van de vrijstelling compenserende heffingen op het sparen

De laatste jaren is het behoud van de belastingvrijstelling op de gereglementeerde spaardeposito's niet zonder slag of stoot geweest.

In haar eeuwige zoektocht naar nieuwe belastingen heeft de regering zich inderdaad gestort op de kredietinstellingen, beheerders van het spaargeld, eerder dan frontaal de spaarders aan te vallen en bijgevolg het risico te lopen de rug te keren naar een deel van haar kiezers.

Zo werden de kredietinstellingen in eerste instantie onderworpen aan een vermogensbelasting op, ofwel “ een jaarlijkse abonnementsbelasting”, bedoeld in de artikelen 161 en volgende van het Wetboek der Successierechten.

Deze heffing die door de bank zelf verschuldigd is, is vastgesteld op 0,08% van een quotiteit van het totale bedrag van de gereglementeerde spaardeposito's. Zij werd uitgebreid tot de instellingen voor collectieve beleggingen alsook tot de verzekeringsmaatschappijen.

Door een wet van 22 juni 2012 werd in tweede instantie ook een jaarlijkse complementaire hef-

fing van 0,05% ingevoerd in overeenstemming met de artikelen 201/10 en volgende van het Wetboek diverse rechten en taksen, ook verschuldigd op een quotiteit van het totale bedrag van de gereglementeerde spaardeposito's.

Ze gaat gepaard met een wegingscoëfficiënt die daalt naargelang de leningen stijgen die door de kredietinstelling aan de reële economie op een zodanige wijze werden toegekend dat ze, volgens de regering, dit type van lening aanmoedigt.

Deze jaarlijkse complementaire heffing is opnieuw ten laste van de kredietinstellingen, maar ze werd nog niet uitgebreid tot de instellingen voor collectieve be-

leggingen noch tot de verzekeringsmaatschappijen.

Het Wetboek diverse rechten en taksen voorziet uitdrukkelijk dat ze niet kan verhaald worden op de titularis van de spaardeposito's. Het respecteren hiervan lijkt echter, in de praktijk, moeilijk te controleren.

Deze heffingen werden allebei duidelijk opgesteld ter compensatie van het behoud van de belastingvrijstelling voor de gereglementeerde spaardeposito's.

Teneinde conform te zijn met het Europese recht en na het arrest van het Europese Hof van Justitie van 6 juni 2013, zou de regering kunnen beslissen om de vrijstel-

Teneinde conform te zijn met het Europese recht en na het arrest van het Europese Hof van Justitie van 6 juni 2013, zou de regering kunnen beslissen om de vrijstelling uit te breiden tot alle spaarrekeningen die geopend zijn bij banken die in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigd zijn.

Tijdens een volgend budgettair conclaaf, zou ze ook kunnen beslissen om de fiscale last die al zwaar is voor ons land, nog zwaarder te maken door de belastingvrijstelling op de gereglementeerde spaardeposito's stop te zetten.

In deze laatste mogelijkheid zou hij logischerwijze en gelijktijdig de vrijstelling compenserende heffingen op het sparen moeten intrekken die ten laste werden gelegd van de kredietinstellingen... tenzij hij daarbij besliste, om deze verschillende heffingen te laten blijven en zo een dubbelslag te slaan, dit ten koste van alle belastingplichtigen.

ling uit te breiden tot alle spaarrekeningen die geopend zijn bij banken die in andere lidstaten van de Europese Unie gevestigd zijn.

Tijdens een volgend budgettair conclaaf, zou ze ook kunnen beslissen om de fiscale last die al zwaar is voor ons land, nog zwaarder te maken door de belastingvrijstelling op de geregementeerde spaardeposito's stop te zetten.

In deze laatste mogelijkheid zou hij logischerwijze en gelijktijdig de vrijstelling compenserende heffingen op het sparen moeten intrekken die ten laste werden gelegd van de kredietinstellingen... tenzij hij daarbij besliste, om deze verschillende heffingen te laten blijven en zo een dubbel-slag te slaan, dit ten koste van alle belastingplichtigen.



Nicolas THEMELIN

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

IDEFISC wordt uitgegeven door Thierry AFSCRIFT

in samenwerking met
Pascale HAUTFENNE hoofdredacteur
en

Lida ACHTARI
Sylvie LEYDER
Séverine SÉGIER
Nicolas THEMELIN

Verantwoordelijke uitgever:

Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel

Internet

<http://www.idefisc.be>

Volgend nummer:

September 2013

Wil u Idefisc per e-mail ontvangen, stuur dan uw e-mailadres naar info@idefisc.be.

De door Idefisc gepubliceerde informatie is louter informatief. Het betreft geen juridisch advies aangaande welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar in het Frans. Indien u de Franse tekst wenst te ontvangen, kan u een e-mail sturen aan info@idefisc.be. Wij passen onze databank vervolgens in die zin aan.

Design by Artwhere
www.artwhere.be